

Դանիելի գիրքը — Վաթսունչորսերորդ մաս

Բացահայտելով մարգարեությունը. 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը կապելով կնքման ժամանակի, ուշ անձրևի և Քրիստոսի վերջին գործի հետ

Jeff Pippenger

2024-01-28

Վերջին հոդվածներում մենք անդրադարձել ենք Մարգարեության Հոգուց մի քանի հատվածների, որոնք նշանավորում են մի ժամանակահատված՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև այն պահը, երբ Միքայելը ոտքի կկանգնի, և մարդկային փորձաշրջանը կփակվի: Այդ ժամանակահատվածի ընթացքում կան մի քանի մարգարեական պատկերավոր ներկայացումներ, որոնք մատնանշում են Քրիստոսի վերջին գործը Ամենասուրբ Տեղում:

Քրիստոսի գործը սրբաբանում ներկայացված է Դանիելի ութերորդ գլխի Ուլայի գետի տեսիլքում, և Քույր Ուայթը մեզ հայտնել է, որ Ուլայի գետի տեսիլքը այժմ իր կատարման ընթացքի մեջ է: Երկնային սրբաբանում կատարվող վերջին գործը, որն այժմ իր կատարման ընթացքի մեջ է, ներկայացված է բազմազան մարգարեական եզրերով: Այն ներկայացված է, ի թիվս այլ մարգարեական պատկերումների, որպես կնքման ժամանակ, վերջին անձրև, փրկության եզրափակիչ գործ և տաճարի մաքրում: Կարևոր է այդ եզրերը համախմբել, ինչպես նաև դրանք տեղադրել իրենց ճիշտ պատմական համատեքստում:

«Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում կլինի իր ավարտին, երկրի վրա նեղություն պիտի գա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չխոչընդոտեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այդ ժամանակ «ուշ անձրև», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովարարությունը, պիտի գա՝ զորություն տալու երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն հոչակին և սրբերին պատրաստելու կանգնելու այն ժամանակամիջոցում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

«Երրորդ հրեշտակի գործը» նաև «փրկության գործն» է, որը «սրբերին պատրաստում է կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ վերջին յոթ պատուհասները պիտի թափվեն»:

Եվ ազգերը բարկացան, և եկավ Քո բարկությունը, և մեռելների ժամանակը, որպեսզի դատվեն, և որպեսզի վարձատրություն տաս Քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և Քո անունից երկյուղ կրողներին՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանես նրանց, ովքեր կործանում են երկիրը: Հայտնություն 11:18:

Ազգերը բարկանում են նախքան փորձաշրջանի փակվելը (որը այն ժամանակն է, երբ Աստծո բարկությունը թափվում է), սակայն երբ ազգերը բարկանում են, նրանք նաև «զսպված են պահվում»: Այն «ժամանակը», երբ ազգերը բարկանում են, նշանավորում է փրկության եզրափակիչ գործի սկիզբը, իսկ փրկության եզրափակիչ գործը Աստծո ժողովրդի կնքումն է:

«Աստծու ճշմարիտ ժողովուրդը, որոնց սրտում են Տիրոջ գործի ոգին և հոգիների փրկությունը, միշտ մեղքին կնայեն նրա իսկական, մեղավոր բնույթով: Նրանք միշտ կլինեն Աստծու ժողովրդի մեջ հեշտությամբ արմատավորվող մեղքերի հանդեպ հավատարիմ և ուղիղ վերաբերմունքի կողմը: Հատկապես եկեղեցու համար կատարվող վերջին գործում, այն կնքման ժամանակ, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի կանգնեն առանց արատի Աստծու գահի առաջ, նրանք առավել խորությամբ պիտի զգան Աստծու անվանը դավանող ժողովրդի անհրավությունները: Սա գորեղ կերպով ներկայացված է մարգարեի պատկերավորմամբ վերջին գործի մասին՝ այն մարդկանց կերպարով, որոնցից յուրաքանչյուրն իր ձեռքում կոտորածի գործիք ունեն: Նրանց մեջ մի մարդ կտավով էր հագնված, և նրա կողքին գրագրի թանաքաման կար: «Եվ Տերը նրան ասաց. Անցիր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դիր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում ու աղաղակում են այն բոլոր գարշելիությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ»: Վկայություններ, հատոր 3, 266:

Ազգերը զսպվում են, որպեսզի չխոչընդոտեն հարյուր քառասունչորս հազարի կնքմանը: Հայտնության յոթերորդ գլխում այն բարկացած ազգերը, որոնք զսպվում են, ներկայացված են որպես չորս քամիներ, որոնք զսպված են լինում նույն այդ ժամանակահատվածում, և այդ ժամանակը հստակորեն նույնացվում է որպես ժամանակահատված:

«Սատանան այժմ այս կնքման ժամանակաշրջանում գործի է դնում ամեն հնարք, որպեսզի Աստծո ժողովրդի միտքը հեռու պահի ներկա ճշմարտությունից և նրանց տարուբերի: Ես տեսա մի ծածկ, որ Աստված տարածում էր Իր ժողովրդի վրա՝ նրանց պաշտպանելու նեղության ժամանակ. և յուրաքանչյուր անձ, որ հաստատված էր ճշմարտության մեջ և սրտով մաքուր էր, պետք է ծածկվեր Ամենազորի ծածկով:»

«Սատանան գիտեր սա, և նա գործում էր հզոր գործությամբ՝ որքան հնարավոր էր շատ մարդկանց միտքը ճշմարտության վերաբերյալ տատանվող ու անհաստատ պահելու համար: ...»

«Ես տեսա, որ սատանան այս կերպերով գործում էր՝ շեղելու, խաբելու և հեռացնելու Աստծո ժողովրդին, հենց այժմ՝ այս կնքման ժամանակում: Ես տեսա ոմանց, որոնք հաստատապես չէին կանգնում ներկա ճշմարտության համար: Նրանց ծնկները դողում էին, և նրանց ոտքերը սահում էին, որովհետև նրանք ամուր հաստատված չէին ճշմարտության վրա, և Ամենակարող Աստծո ծածկույթը չէր կարող սփռվել նրանց վրա, քանի դեռ նրանք այսպես դողում էին:»

«Սատանան իր ամբողջ հնարամտությամբ փորձում էր նրանց պահել այնտեղ, որտեղ նրանք էին, մինչև որ կնքումը անցներ, մինչև որ ծածկույթը տարածվեր Աստծո ժողովրդի վրա, և նրանք մնային առանց ապաստանի Աստծո բորբոքված բարկությունից՝ յոթ վերջին պատուհասների ժամանակ: Աստված սկսել է այս ծածկույթը տարածել Իր ժողովրդի վրա, և շուտով այն պիտի տարածվի բոլորի վրա, ովքեր կործանման օրը ապաստան պիտի ունենան: Աստված գործությամբ պիտի գործի Իր ժողովրդի համար, և Սատանային ևս պիտի թույլ տրվի գործել:» Վաղ

Գրվածքներ, 43, 44:

Քույր Ուայթը այս խոսքերը գրեց 1851 թվականին՝ հինգ տարի առաջ այն բանից, երբ Աստծո ժողովուրդը մտավ Լաճիկեական վիճակի մեջ և, մերժելով «յոթ ժամանակների» աճեցյալ լույսը, հետաձգեց կնքման գործընթացը: Այդ լույսը պիտի ավելանար և ավարտին հասցներ Աստծո գործը՝ յոթ վերջին պատուհասներից առաջ Իր ժողովրդին ծածկելու գործում: Փոխարենը, Աստծո ժողովուրդը ապստամբեց և դատապարտվեց թափառելու Լաճիկեայի անապատում, ինչպես պատկերված է հին Իսրայելի ապստամբությամբ և անապատային թափառումով: Հին Իսրայելի ապստամբներից քանի՞սը մտան Ավետյաց երկիրը: Աստվածաշնչի ո՞ր հատվածը, կամ Մարգարեության Հոգին, նշում է որևէ Լաճիկեցու, որ պիտի փրկվի: Պատասխանը հետևյալն է. «Ոչ մեկը», որովհետև Լաճիկեցին նույնքան կորսված է, որքան հին Իսրայելից նրանք, որոնք մեռան անապատում:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը ժամանակաշրջան է, և այն սկսվում է այն ժամանակ, երբ չորս հրեշտակները սանձում են չորս հողմերը, ինչը նաև այն ժամանակն է, երբ ազգերը բարկանում են, սակայն պահվում են զսպվածության մեջ: Կնքման ժամանակ Աստված Իր ժողովրդին պատրաստում է կանգնելու յոթ վերջին պատուհասների ժամանակ, և այդ պատրաստությունը ներկայացված է որպես Իր ժողովրդի վրա «ծածկույթ» տարածելը, ինչպես նաև ներկայացված է որպես փրկության գործի ավարտումը և երրորդ հրեշտակի գործի ավարտումը: Պատրաստությունը, որը ներկայացված է այս բոլոր պատկերավորումներով, հիմնված է «ներկայ ճշմարտության» ընդունման վրա:

Նրանք, ովքեր չեն կանգնի «ամուր ներկա ճշմարտության համար», այն անձինք են, որ «տատանվող» էին, որովհետև նրանց միտքը կենտրոնացած չէր «ներկա ճշմարտության» վրա: Նա գրում է, որ «տեսա ոմանց, որոնք ամուր չէին կանգնած ներկա ճշմարտության համար: Նրանց ծնկները դողում էին, և նրանց ոտքերը սահում էին, որովհետև նրանք հաստատապես կանգնած չէին ճշմարտության վրա, և Ամենակարող Աստծո ծածկույթը չէր կարող տարածվել նրանց վրա, քանի դեռ նրանք այսպես դողում էին»:

«Ներկա ճշմարտությունն» այն է, ինչ ապահովում է «ծածկույթը», և «ծածկույթը» նաև ներկայացվում է որպես «Աստծո կնիք»: «Աստծո կնիքը» նախապատկերվել էր այն արյամբ, որը ծածկում էր Եփրայեցիների դռները և թույլ էր տալիս, որ կործանող հրեշտակը անցնի այն տների վրայով, որոնց դուռը արյամբ «ծածկված» էր: «Ծածկույթը» «կնքումն» է, և «կնքումը» իրականացվում է «ներկա ճշմարտությամբ»:

Սրբազոր՝ և նրանց Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17:

Յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժում ունեցել է իր հատուկ թեման, և հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական շարժման թեման է «երրորդ Վայի Իսլամը»: «Ներկա ճշմարտությունը» վերջին օրերում երրորդ Վայի Իսլամն է:

«Սուրբ Գրությունները մշտապես բացվում են Աստծո ժողովրդի առջև: Միշտ եղել է և միշտ էլ կլինի մի ճշմարտություն, որ առանձնապես կիրառելի է յուրաքանչյուր սերնդի համար»: Review and Herald, June 29, 1886.

Սա ներկայիս ճշմարտության «լուր» է, որ վերջին օրերում կնքում է Աստծո ժողովրդին, և կնքման ժամանակը ներկայացված է որպես սկսվող այն ժամանակ, երբ չորս հոգմերը զսպված են պահվում: Ազգերը բարկացան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այդ պահին սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, քանի որ վերջին անձրևը, որը «լուր» է, սկսեց բացվել:

«Հովհաննեսին բացվեցին խոր և հուզիչ հետաքրքրություն ներկայացնող տեսարաններ՝ եկեղեցու փորձառության մեջ: Նա տեսավ Աստծու ժողովրդի վիճակը, վտանգները, պայքարները և վերջնական ազատագրումը: Նա արձանագրում է այն եզրափակիչ պատգամները, որոնք պիտի հասունացնեն երկրի հունձքը՝ կա՛մ որպես խուրձեր երկնային շտեմարանի համար, կա՛մ որպես խարույկի կապոցներ՝ կործանման կրակների համար: Նրան հայտնվեցին վիթխարի կարևորություն ունեցող թեմաներ, հատկապես վերջին եկեղեցու համար, որպեսզի նրանք, ովքեր պիտի դառնան մոլորությունից դեպի ճշմարտություն, խրատ ստանան իրենց առջև եղող վտանգների և պայքարների վերաբերյալ: Ոչ ոք հարկ չունի խավարի մեջ լինելու այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ է գալու երկրի վրա»: The Great Controversy, 341.

Երբ ազգերը զայրացան, նրանք միաժամանակ զսպվեցին, և «ուշ անձրևը» սկսեց թափվել, իսկ ուշ անձրևը «ներկա ճշմարտության» այն պատգամն է, որ կնքում է Աստծու ժողովրդին:

«Բեթլ Քրիքում գործն ընթանում է նույն կարգով: Սանատորիումի դեկավարներն անհավատների հետ խառնվել են՝ նրանց, ավելի կամ պակաս չափով, իրենց խորհուրդների մեջ ընդունելով, բայց դա նման է գործի ձեռնամուխ լինելուն փակ աչքերով: Նրանք զուրկ են այն խորաթափանցությունից, որով կարելի է տեսնել, թե ինչ կարող է ցանկացած պահին պայթել մեր վրա: Կա հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության ոգի, և այդ ոգին պիտի աճի մինչև իսկ ժամանակի վերջը: Հենց որ Աստծու ժողովուրդը կնիքվի իրենց ճակատների վրա,— դա որևէ տեսանելի կնիք կամ նշան չէ, այլ ճշմարտության մեջ հաստատվել՝ թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով, այնպես որ նրանք չկարողանան շարժվել,— հենց որ Աստծու ժողովուրդը կնիքվի և պատրաստվի ցնցման համար, այն կգա: Իրոք, այն արդեն իսկ սկսվել է: Աստծու դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ զգուշացնում տալու համար, որպեսզի իմանանք, թե ինչ է գալու»: Manuscript Releases, հատոր 10, 252:

«Կնքվելը» «ճշմարտության մեջ հաստատվելն» է: Կնքման ժամանակի համատեքստում նա գրում է. «Գոյություն ունի հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության ոգի, և այդ ոգին կաճի մինչև իսկ ժամանակի ամենավերջը»: Երբ ազգերը բարկանան, նրանք զսպված պիտի պահվեն, սակայն «պատերազմն ու արյունահեղությունը», որոնք ներկայացված են որպես չորս հոգմեր, «կաճեն մինչև իսկ ժամանակի ամենավերջը»:

Երրորդ Վայի Իսլամը աստիճանաբար սաստկացնում է իր պատերազմը մինչև իսկ ժամանակի ամենավերջը, և Իսլամի մարգարեական ըմբռնումը՝ որպես հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխման «թեմա», միաժամանակ աճում է նույն ժամանակահատվածում: Իսլամի կողմից իրագործվող այդ աստիճանական սաստկացումը զուգահեռ է ընթանում նույն ժամանակահատվածում վերջին անձրևի թափմանը, որովհետև վերջին անձրևը «լուր» է:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովբե: Իր աթոռը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված ապահովում է հավատացյալների ճրագների մատակարարումը, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուղը չթափվեր երկնքից Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի գործակալությունները լիակատար իշխանություն կունենային մարդկանց վրա»:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդումները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որը Նա կցանկանար թափել մեր հոգիների մեջ, որպեսզի այն հաղորդվեր խավարի մեջ եղողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի պես պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ իսկ չունեն յուղը ձեռք բերելու գործությունը, և նրանց կյանքերը կործանված են: Բայց եթե խնդրվի Աստծո Սուրբ Հոգին, եթե աղաչենք, ինչպես Մովսեսն աղաչեց՝ «Ցո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», ապա Աստծո սերը կթափվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե խողովակների միջոցով ոսկե յուղը կհաղորդվի մեզ: «Ոչ թե գործությամբ, և ոչ թե ուժով, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ շողերն ընդունելով՝ Աստծո գավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Վերջին անձրևը սկսում է «ցողվել» և ի վերջո ուժգնանում է մինչև լիակատար հեղում: Վերջին անձրևի «ցողվելը» նույնացվում է անձրևի «չափված» լինելու հետ, իսկ լիակատար հեղումը տեղի է ունենում, երբ այն թափվում է «առանց չափի»: Քույր Ուայթը հստակորեն մատնանշում է մի ժամանակ, երբ վերջին անձրևը թափվում է, և ոմանք այն ընդունում են, իսկ ոմանք՝ ոչ: Այդ ժամանակ անձրևը «չափվում» է, կամ այն «ցողվում» է:

Ոմանք կհասկանան, որ ինչ-որ բան տեղի է ունենում, սակայն դա միայն կվախեցնի նրանց:

«Եկեղեցիներում պետք է տեղի ունենա Աստծո գործության մի սքանչելի հայտնություն, սակայն այն չի ներգործի նրանց վրա, ովքեր չեն խոնարհեցրել իրենց Տիրոջ առաջ և իրենց սրտի դուռը չեն բացել խոստովանությամբ ու ապաշխարությամբ: Այն գործության հայտնության մեջ, որը լուսավորում է երկիրը Աստծո փառքով, նրանք կտեսնեն միայն մի բան, որը, իրենց կուրության

պատճառով, վտանգավոր կկարծեն, մի բան, որ կարթնացնի նրանց վախերը, և նրանք կամրանան՝ դրան դիմադրելու համար: Քանի որ Տերը չի գործում ըստ նրանց սպասումների և պատկերացումների, նրանք պիտի հակառակվեն այդ գործին: «Ինչո՞ւ,— ասում են նրանք,— մենք չպետք է ճանաչենք Աստծո Հոգին, երբ այս գործում այսքան տարիներ ենք եղել»: Որովհետև նրանք չարձագանքեցին Աստծո պատգամների նախազգուշացումներին ու աղաչանքներին, այլ համառորեն ասում էին. «Ես հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչ մի բանի կարիք չունեմ»»:
Maranatha, 219

«Շատերը մեծ չափով ձախողվել են ընդունելու վաղ անձրևը: Նրանք չեն ստացել այն բոլոր օրհնությունները, որ Աստված այսպես նախատեսել էր նրանց համար: Նրանք ակնկալում են, որ այդ պակասը պիտի լրացվի ուշ անձրևով: Երբ շնորհի ամենահարուստ առատությունը տրվի, նրանք մտադիր են բացել իրենց սրտերը՝ այն ընդունելու համար: Նրանք սարսափելի սխալ են գործում: Այն գործը, որ Աստված սկսել է մարդկային սրտում՝ Իր լույսն ու գիտությունը տալով, պետք է անընդհատ առաջ գնա: Ամեն անձ պետք է գիտակցի իր իսկ անհրաժեշտությունը: Միտքը պետք է դատարկվի ամեն պոծությունից և մաքրվի՝ Հոգու բնականության համար: Մեղքի խոստովանությամբ և թողությամբ, ջերմեռանդ աղոթքով ու իրենց անձերը Աստծուն նվիրելով էր, որ առաջին աշակերտները պատրաստվեցին Սուրբ Հոգու հեղման համար Պենտեկոստի օրը: Նույն աշխատանքը, միայն ավելի մեծ աստիճանով, պետք է այժմ կատարվի: Այդ ժամանակ մարդկային գործակիցը միայն պետք է խնդրեր օրհնությունը և սպասեր, որ Տերը իր վերաբերյալ կատարյալ դարձնի գործը: Աստված է, որ սկսեց գործը, և Նա էլ կավարտի Իր գործը՝ մարդուն կատարյալ դարձնելով Հիսուս Քրիստոսում: Բայց չպետք է լինի անտեսում այն շնորհի հանդեպ, որ ներկայացված է վաղ անձրևով: Միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսին համեմատ, պիտի ավելի մեծ լույս ընդունեն: Եթե մենք օրեցօր առաջ չգնանք գործուն քրիստոնեական առաքիլությունների դրսևորման մեջ, մենք չենք ճանաչի Սուրբ Հոգու հայտնությունները ուշ անձրևում: Այն կարող է թափվել մեր շուրջը եղող սրտերի վրա, բայց մենք այն չենք զանազանի և չենք ընդունի»:
Վկանություններ ծառայողներին, 506, 507:

Այդ հատվածում նա նշում է, որ գալիս է մի ժամանակ, երբ «շնորհի ամենահարուստ առատությունը պիտի տրվի», այսպիսով մատնանշելով մի ժամանակ, երբ վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի: Այդ փաստի հետ կապված՝ նա նշում է, որ միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսի համաձայն, պիտի ընդունեն ավելի մեծ լույս: Այդ սկզբունքի մեջ պարզ է, որ լույսը (որը ներկա ճշմարտությունն է) աստիճանաբար ավելանում է: Վերջին նախադասության մեջ նա նշում է մի ժամանակ, երբ վերջին անձրևը թափվում է, և ոմանք այն ճանաչում ու ընդունում են, իսկ ուրիշները՝ ոչ: Եթե չճանաչեք պատգամը, որը վերջին անձրևն է, այն չեք ընդունի:

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին: Այն գալու է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կճանաչեն և կընդունեն շնորհի այն ցողն ու տեղումները, որ թափվում են մեզ վրա: Երբ մենք հավաքում ենք լույսի բեկորները, երբ գնահատում ենք Աստծո հաստատ ողորմությունները, Ով սիրում է, որ մենք վստահենք Իրեն, այն ժամանակ յուրաքանչյուր խոստում կկատարվի: [Եսայիա 61:11՝ մեջբերված:] Ամբողջ երկիրը

պետք է լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Այն ժամանակ, երբ բարկացած ազգերը զսպված են պահվում, սկսում է «չափվել» ուշ անձրևը: Երբ «շնորհի ամենահարուստ առատությունը պիտի շնորհվի», դա ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ ուշ անձրևը թափվում է առանց չափի:

Այն ժամանակ, երբ ազգերը զայրացած են, սակայն զսպված, վերջին անձրևը սկսում է տեղալ, բայց այն «չափված» է, որովհետև այդ պահին եկեղեցին խառնված է ցորենով և որոմներով: Դա այն անձրևն է, որ հասունության է բերում և՛ ցորենը, և՛ որոմները, և վերջին անձրևը ներկա ճշմարտության այն լուրն է, որ կա՛մ ճանաչվում և ընդունվում է, կա՛մ ոչ: Այս բոլոր մարգարեական հասկացությունները հստակորեն նույնացվում են Սուրբ Գրքերում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վերջին անձրևը սկսեց «ցողել», և այն աստիճանաբար սաստկանում է, մինչև որ Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը հասնում է, և իմաստուն ու հիմար կույսերը հավիտյան բաժանվում են:

Այնուհետև իմաստունները բարձրացվում են որպես դրոշ՝ Աստծո մյուս հոտը Բաբելոնից դուրս կանչելու համար, և այդ ժամանակ վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի ու շարունակվում է թափվել, մինչև Միքայելը կանգնում է, և մարդկային փորձաշրջանը փակվում է:

«Ես տեսա, որ չորս հրեշտակները պիտի բռնած պահեն չորս հողմերը, մինչև որ Հիսուսի գործը սրբարանում ավարտվի, և ապա պիտի գան յոթ վերջին պատուհասները»: Վաղ Գրվածքներ, 36:

Չորս քամիների պահումը ներկայացնում է Աստծու նախախնամական վերահսկողությունը այն սրվող դատաստանների վրա, որոնց Նա թույլ է տալիս տեղի ունենալ վերջին օրերում: Չորս հրեշտակները պահում են չորս քամիները հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ, բայց այդ ժամանակահատվածում առկա է «հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության ոգին, և այդ ոգին պիտի աճի»: Երբ Աստծու զավակներից վերջինը կնքված լինի, Միքայելը պիտի կանգնի, և չորս քամիները լիովին պիտի արձակվեն, ու Յոթ Վերջին Պատուհասները պիտի գան:

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի ժամին», Դանիելի իններորդ գլխի «նեղ ժամանակներում», երբ փողոցն ու պարիսպը ավարտված լինեն, այն ժամանակն է, երբ «ազգերը պիտի բարկանան»: Այդ ժամանակամիջոցում վերջին անձրևը «չափով» պիտի թափվի: Եսային նույնացնում է այն ժամանակը, երբ վերջին անձրևը չափվում է, և այդ ժամանակը նա նշում է որպես «արևելյան քամու օրը»: «Արևելյան քամու օրը» 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ն էր:

Մենք կշարունակենք քննության առնել վերջին անձրևի «չափումը» հաջորդ հոդվածում, սակայն հարկ է հիշել, որ Միլլերի երազի այն գոհարը, որը ներկայացված է Ամբակումի սրբազան տախտակների վրա՝ որպես իսլամի երեք Վայերը, վերջին օրերում պետք է փայլի տասն անգամ ավելի պայծառ, քան այն ժամանակ, երբ առաջին անգամ հավաքվեց Միլլերի կողմից:

«Մի առիթով, երբ Նյու Յորք քաղաքում էի, գիշերային ժամին կանչվեցի տեսնելու շենքեր, որոնք հարկ առ հարկ բարձրանում էին դեպի երկինք: Այս շենքերը ներկայացվում էին որպես հրակայուն, և դրանք կառուցվում էին՝ փառավորելու իրենց տերերին ու կառուցողներին: Ավելի ու ավելի բարձր էին բարձրանում այս շենքերը, և դրանց մեջ օգտագործվում էր ամենաթանկ նյութը: Նրանք, որոնց պատկանում էին այս շենքերը, իրենց չէին հարցնում. «Ինչպե՞ս կարող ենք մենք առավելապես փառավորել Աստծուն»: Տերը նրանց մտքերի մեջ չէր»:

«Մտածեցի. “Ո՛հ, եթե նրանք, ովքեր այսպես են ներդնում իրենց միջոցները, կարողանային իրենց ընթացքը տեսնել այնպես, ինչպես Աստված է այն տեսնում: Նրանք դիզում են շքեղ շենքեր, բայց որքան հիմար է տիեզերքի Իշխանի աչքում նրանց ծրագրումն ու մտահղացումը: Նրանք իրենց սրտի և մտքի բոլոր կարողություններով չեն քննում, թե ինչպես կարող են փառավորել Աստծուն: Նրանք աչքից կորցրել են հենց սա՝ մարդու առաջին պարտականությունը”»

«Երբ այս վեհաշուք շենքերը բարձրանում էին, նրանց տերերը հավակնոտ հպարտությամբ ցնծում էին, որ ունեին միջոցներ՝ գործածելու սեփական անձր հաճեցնելու և իրենց մերձավորների նախանձր հարուցելու համար: Այն գումարների մեծ մասը, որ նրանք այսպես ներդնում էին, ձեռք էր բերվել շորթմամբ, աղքատներին կեղեքելով: Նրանք մոռացել էին, որ երկնքում յուրաքանչյուր գործարքի հաշիվ է պահվում. ամեն մի անիրավ գործարք, ամեն մի խարդախ արարք այնտեղ արձանագրված է: Մոտենում է ժամանակը, երբ մարդիկ իրենց խարդախությամբ և լկտիությամբ կհասնեն այն սահմանին, որից այն կողմ Տերը նրանց չի թույլատրի անցնել, և նրանք կհիմանան, որ Եհովայի երկայնամտությունն իր սահմանն ունի:»

«Հաջորդ տեսարանը, որ անցավ իմ առաջ, հրդեհի ահագանգ էր: Մարդիկ նայում էին բարձրահարկ և ենթադրաբար հրակայուն շենքերին ու ասում. «Դրանք լիովին ապահով են»: Բայց այդ շենքերը ոչնչացան, ասես կուպրից պատրաստված լինեին: Հրշեջ մեքենաները ոչինչ չէին կարող անել կործանումը կանգնեցնելու համար: Հրշեջները ի վիճակի չէին գործարկել մեքենաները»:

«Ինձ ուսուցանվել է, որ երբ գա Տիրոջ ժամանակը, եթե ոչ մի փոփոխություն տեղի չունենա հպարտ, փառասիրական մարդկանց սրտերում, մարդիկ պիտի տեսնեն, որ այն ձեռքը, որ գորավոր էր փրկելու, գորավոր կլինի նաև կործանելու: Ոչ մի երկրային իշխանություն չի կարող կասեցնել Աստծո ձեռքը: Շինությունների կառուցման համար չի կարող գործածվել այնպիսի նյութ, որը կպահպանի դրանք կործանումից, երբ գա Աստծո սահմանած ժամանակը՝ մարդկանց վրա հատուցում ուղարկելու Իր օրենքի հանդեպ նրանց անտեսման և նրանց եսասիրական փառասիրության համար»: Վկայություններ, հատոր 9, 12, 13: